

2. Džěd a wowka ducy ke mši.
(Duett z chorom.)

Wowka.

Starej smój
A swět naj' hišće nosy,
So zemja wobnowja,
Nic tak naj' štalt a włosy.
Bóh rjane dary lubi.
Štó změje je tu dočakać
A domoj brać a wužiwać?

Džěd.

Hlej, tutón młodženc dróhowacy
So wjeseli swět překhodžeć,
Lóšt, nadžěj, móc su jeho šacy,
Swět najradšo chceł přelegeć:
Tak tež bě něhdy zložena
Ta młoda moja myslička.

Wowka.

Tu podlěco tež čłowjekowe
Je Božej zemi podobne,
Hdžež mócne, lóštne čělo strowe
Tež čěžu za lóšt přenjese.

Džěd.

Ja skoro dyrbjju wotpołožić
Tu pućowańsku zepjeru,
So hišće k rjeńšim honam zložić,
Hač naše khude hona su:
Mój rózowy dzeń zakčěwa
Tam horkach, hdžež su njebjesa.